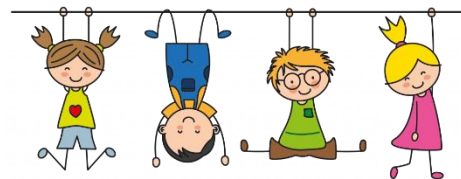

ÚKOLNÍČEK PRO PŘEDŠKOLÁKY

číslo 8

TEN DĚLÁ TO A TEN ZAS TOHLE...

- rozvoj komunikačních schopností a řečových dovedností, rozvoj slovní zásoby, rozvoj jemné motoriky, rozvoj smyslů a vnímání, zrakového vnímání, tvořivosti a fantazie

1) Každý správný kluk a holka umí doma pomáhat.

Kluci si s tatínkem mohou zahrát na opraváře, automechanika nebo zahradníka.

Co k práci potřebujete? Děti vyjmenují, jaké nářadí potřebuje tatínek při práci.

Holčičky si zase s maminkou zahrají na kuchařku, pradlenku, prodavačku apod. Co potřebuje kuchařka k vaření?

Pokus se vyjmenovat nářadí nebo náčiní, které potřebuješ k práci s tatínkem nebo s maminkou... motyčka, lopata, hrábě, sekačka na trávu, kladivo, šroubovák, hrnec, vařečku, mixér, vysavač, koště...

2) Uměl bys to nakreslit? Možná se ti podaří nakreslit obrázek jak mamince a tatínkovi pomáháš. Nebo zkus nakreslit, čím bys chtěl být, až vyrosteš. Schválně nic nikomu neříkej, jestli to podle obrázku poznají.

3) Nauč se básničku:

Zaměstnání

Každý má své povolání, práci, čili zaměstnání.

Jeden třeba dobře vaří, jinému se v hudbě daří.

Jeden učí malé děti, jiný zase mete smetí.

Někdo třeba lidi léčí, další umí spoustu řečí.

4) Vyzkoušej své rodiče:

Co dělá švadlena - šije šaty, kalhoty (můžeme přidat první hlásku, slabiky)

co dělá automechanik - opravuje auta

co dělá učitelka - učí ve škole a školce

co dělá kuchařka - vaří dobroty

Vymysli další profese a ptej se: Kdo šije šaty? Kdo vaří? Kdo učí? atd.

Můžeme obohatit....jaké jídlo máš rád, co to nechutná, jaké oblečení rád nosíš....

5) Pantomima

Dítě předvádí profesi a rodič nebo sourozenec hádá (kopání motykou - zahradník, šití jehlou - švadlena, koupání do míče - fotbalista, hra na hudební nástroj - muzikant...atd.). Role si můžete obrátit.

6) Podívej se na pracovní list. Zkus k profesím přiřadit nástroje, které používají ro svou práci.

7) Znáš profesi, kterou dělají tvoji rodiče? Zeptej se jich. A mluv s nimi o tom, co všechno ve svém zaměstnání dělají a co k tomu potřebují. S jakými dalšími profesemi či povoláním se ve tvém okolí setkáváš (prodavačka, lékař, zdravotní sestra, učitelka, kuchařka...).

8) Staň se švadlenkou. Připrav si papírové knoflíky a „prošij“ je bavlnkou. Nemusíš používat jehlu, zkus to jen prsty. Můžete s maminkou koupit tupou jehlu pro děti a vyzkoušej šití do papíru nebo i do látky.

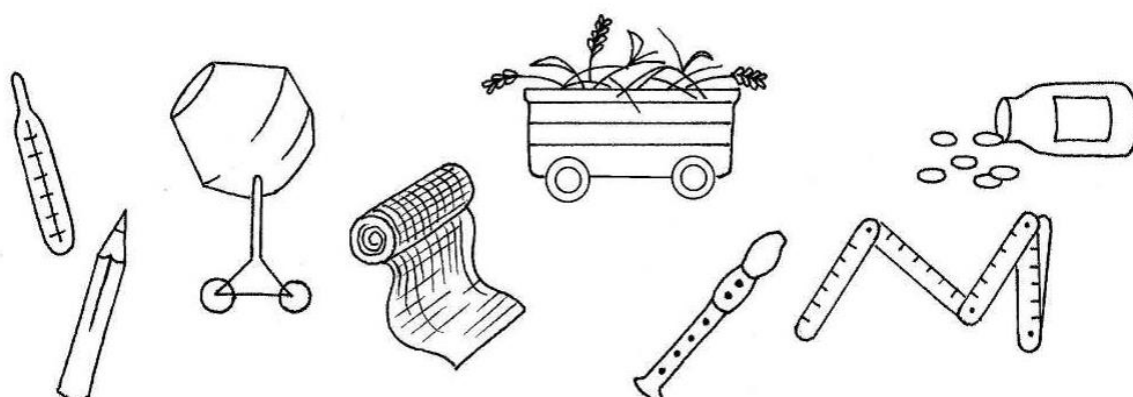
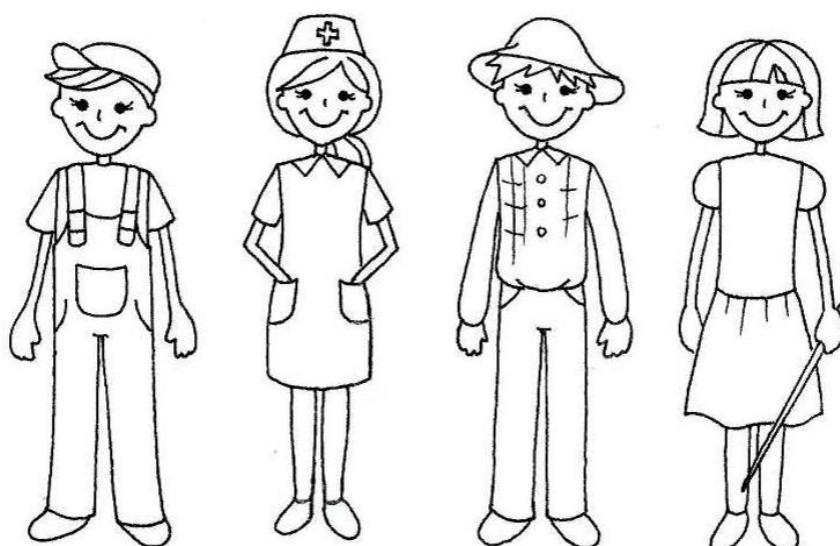
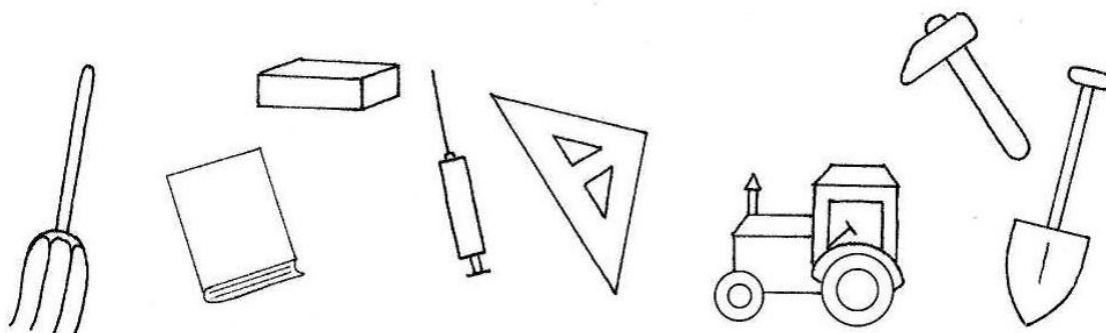
Řekni, co všechno šije švadlena a rozkládej slova na slabiky (vytleskáním), určuj první hlásku ve slově.

9) Přečti si s rodiči povídku o tom, jak Martínek pomáhal. Vyprávěj rodičům děj. Promysli, s čím bys mohl pomoci svým rodičům. Zamysli se nad tím, co zvládneš a s čím bys potřeboval poradit.

10) Vzpomeň si na mateřskou školu. Kdo tam všechno pracuje?

Pojmenuj nejprve povolání, která vidíš na obrázku. Potom k nim přiřaď věci, které k jejich práci patří.

Jak Martínek pomáhal

Eduard Petiška

Martínkův tatínek je strojvůdce. Řídí lokomotivy a lokomotivy táhnou dlouhé vlaky vozů. Když tatínek odchází do práce, prosí ho Martínek: „Vezmi mě s sebou na nádraží.“

„Až někdy jindy,“ slibuje tatínek, „dneska to nejde. Pomoz doma mamince, podívej, co má práce.“

Dědeček s maminkou odešli do města a Martínek zůstal doma sám. Přemýšlí, jak by mamince pomohl, než se vrátí z města. Jde do kůlny a naloží plný koš dříví. To bude maminka ráda! Nebude musit pro dříví do kůlny. Když je koš plný, chce jej Martínek odnést, ale koš je těžký přetěžký.

„Martínku, co děláš?“ volá u plotu Vítek.

„Pracuju,“ říká Martínek, „pojď mi pomoci.“

„Už jdu,“ volá Vítek a jde.

Zvedají koš, ale uzvednout nemohou.

„Ach ten je těžký,“ nařiká Martínek, „a já chtěl mamince pomoci.“

„Můžeš pomáhat jinak,“ rozvažuje Vítek.

„A jak?“ zeptá se Martínek.

„Nu“ myslí Vítek, „nu třeba, třeba v kuchyni.“

„Aha,“ povídá Martínek, „něco uvařit.“

„Uvařit nebo upéct,“ říká Vítek.

„Upečeme mamince dort,“ olizuje se Martínek

„To bychom mohli,“ olízne se Vítek.

A už běží do kuchyně.

„Upečeme, ale jak začít,“ rozhlíží se Martínek ve spíži.

„Do dortu se dávají vajíčka a míchají se,“ vykládá Vítek.

„Jedno vajíčko stačí,“ rozhodne Martínek a vezme vajíčko z přihrádky a hledá mísu.

Pak ťukne vajíčkem o kraj mísy, jak to viděl u maminky, a – jemináčku, bílek vyskočí se žlutkem rovnou na podlahu!

„Ty jsi nešika!“ vyhrkne Vítek.

Martínek položí mísu na židli.

„Tak to zkus ty, když to umíš.“

Vítek přinese nové vajíčko, ťukne o kraj mísy, ťukne ještě jednou a už je bílek i se žlutkem v míse.

„Máš v tom skořápky,“ mračí se Martínek.

„To nevadí.“ říká Vítek, „hlavně že je vajíčko v míse. Skořápky se vyberou,“ a sahá do mísy a vybírá střípky skořápek.

„Máš špinavé prsty,“ mračí se Martínek, „umažeš celou mísu.“

„To nevadí“ říká Vítek, „mám prsty jen trochu špinavé.“

„Jéje, kdepak trochu,“ směje se Martínek, „máš prsty špinavé jako - jako“ a neví jak dál.

„Tak já tam skořápky nechám,“ umračuje se teď zase Vítek a chce jít domů.

„Počkej,“ volá za ním Martínek, „pojd’ ještě vařit.“

Vítek se pomalu vrátí.

„Myslím,“ povídá Martínek, „že bychom měli dát do mísy cukr.“

Vítek kývá hlavou: „Přines cukr.“

Martínek přinese cukřenku a ptá se: „Kolik kostek cukru mám dát do mísy?“

„Jé,“ směje se Vítek, „do dortu se dává takový jiný cukr, víš, jiný - jako písek.“

„To nevadí,“ říká Martínek, „však se kostky rozpustí,“ a hodí do mísy několik kostek cukru.

„A teď musíme míchat,“ povídá Vítek, „přines něco na míchání.“

Martínek přinese lžíci a míchají, ale kostky cukru se nechtějí rozpustit.

„Třeba je ten cukr špatný,“ řekne Vítek a vytáhne z mísy kostku cukru a ochutná ji.

Martínek také vytáhne kostku cukru z mísy a také ji ochutná.

„Cukr je dobrý,“ řekne Vítek.

A tak ochutnávají a ochutnávají, až v míse nezbude ani kostka cukru. Prsty se jim lepí, ústa se jim lepí a pod nosem mají žluté vousky od vajíčka. Maminka přijde do kuchyně a diví se, jak jsou pomalovaní.

„Co to děláte?“

„Děláme ti, maminko, dort,“ pomalu říká Martínek.

„To mám pěkné pomocníky,“ povídá maminka, „dělají mi dort, ale snědí jej sami.“